

Изази суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф., на по год
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.

За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франка, на по
године 10 франка, на чет-
врт године 5 франка.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Л И С Т ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се у пла-
ћеним писмима поштом
ади инститорације. Глас Цр-
ногора на Цетиње, а оже
се и картом упутићом на
пошту у Ботор. Дописни
листу се уредништву. Руко-
писи се не враћају.

За одлазе плаћа се од
реда 5 новчића. За веће
на дуже вријеме мање.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛ. ЦРНОГОРЦА“.

ЦАРИГРАД, 23 марта. (закаснио за прошли број). — Приликом питања о конверсији једнога дијела унутрашњег зајма, предало је ц. руско вел. посланство Порти ноту, којом, у случају остварања тога приједлога, иште да се прије свега памирп остатак од накнаде ратних трошкова, према обавезама из погодбе између Русије и Турске. —

Како је у Персији престала колера, укинута је сасвим забрана за извоз из Персије.

БЕРЛИН, 24 марта. — Цар је јавио графу Херберту Бисмарку, да ће му доћи на објед 8 априла (27 марта). —

(Исту ту „новост“ читали смо у бечкијем новинама које су нам дошле са поштом од петка, 23 марта, читав дан прије. Како пак новине од Беча до Цетиња путују најмање три дана, на тек четврти дан пред подне стижу до нас, то се наш муљевити бечки „Кор. биро“ закаснио само за њекијех пет дана. Благо нама с њим! Ур.)

ПЕТРОГРАД, 24 марта. — На овогодишње мановре очекује се Цар Вилхелм II. Мановре ће почети првијех дана мјесеца августа, а биће на окупу више војске по обично. Том приликом ће се у руској војсци први пут пуцати прахом без дима.

ПАРИЗ, 24 марта. — Вел. посланик њемачки, гр. Минстер, учинио је министру Риботу ласкаву изјаву ради пошашања француских изасланика на радничкој конференцији у Берлину и саопштио му је особито задовољство Цара Вилхелма на њиховој корисној сарадњи.

СРИЈЕДАЦ, 24 марта. — Сва је прилика да ће се Минчовић уклонити из Биограда на друго мјесто.

БЕЧ, 25 марта. — „Polit. Corresp.“ пише из Рима, да удружење Мађана, Никотере и Бакарина неће подржати положај Криспијев. Но његов положај нема никакве опасности, он ће заного управљати будућим изборима за скупштину.

СРИЈЕДАЦ, 25 марта. — Није петпа да је Минчовић добио допуст, јер није га ни искао.

БИОГРАД, 25 марта. — Дру. Лазару Докићу, краљеву васпитачу и — радикалу, намјешено је предсједништво, а Алмисију Васиљевићу, либералу, подпредсједништво државног савјета. —

БЕРЛИН, 25 марта. — Царев указ наређује, ради попуње потребног броја официера, да ће се од сад примају у официере, не само племићи и сипови официерски и чиновнички, но и синови поштених грађанских кућа. Цар наређује командирима да чине све како би живот официера био простији и јефтинији, те да заступе пут раскошу који отима мах.

ПАРИЗ, 25 марта. — Увјерава се да ће, приликом путовања Предсједника Карпоте по јужној Француској, адмирал италијански доћи у Тулон да га поздрави.

АТИНА, 26 марта. — Проклада независности светковала се по обичају. У краљеву двору био је објед у част бораца за независност који су још у животу. Свуд је мир и ред.

ЦАРИГРАД, 26 марта. — У пркос договорног савјета свијех министа-

ра, Султан је одрекао одобрење погодби углавеној између министра финансије и дружине банкара за конверсију приоритета и нови зајам, свега око 13 милиона либара стерлинга, по курсу од 75, а 4 по сто, добити. Бојати се да ће министар дат оставку.

ПЕТРОГРАД, 26 марта. — „Новое Время“ јавља, да ће Нелидови бити премјештен из Цариграда у Беч, на његово би мјесто дошао Зиновјев, садашњи управитељ азијатског департамента, а управитељем азијатског департамента остао би досадашњи ц. руски министар у Бразилији, А. Јонни. Књазу Лобанову било би намињено да замијени грофа Т. Шувалова у Берлину.

КАНЕА, 26 марта (глас „Рајтерров“). — У многијем крајевима плачкали су турски војници хришћанске цркве и чинили зулум хришћанима. На пријаву консула наредио је Шакир наша строги испит и заповједио заједничким одборима да одреде штете учињене хришћанима и да наплате учињене штете.

ЦАРИГРАД, 27 марта. — Министар иностраних дјела Саид-паша добио је велику ленту нишан-потијазе, највишег одличаја турског. Султан му је сам предао знаке уз ласкаве ријечи.

БЕЧ, 28 марта. — „Polit. Corresp.“ јавља, да је Тесар примио графа Ведела, афутанта Цара Вилхелма, који му је предао својеручно писмо свога господара. Каприви је послао Калвокију њемачки поздрав, по кнезу Рајсу. — Овдје су се побунили зидари и обуставили рад. Синоћ је било великих немира у заграду Најлрхенфелду. Како је полиција била слаба да савлада наред, послата су два ескадрона коњице и један батаљон пјешака у побуњене крајеве. На 10 часова вече немири су престали.

Freidenblatt изјављује, да је сасвим нетачна вијест бечког дописника „Тајмсова“, да је аустро угарска влада по своме преставнику у Сриједцу свјетовала бугарској влади, да у сиору о Мишчовићу попусти искању Србије.

БЕРЛИН, 28 марта. — Цар је синоћ вечерао у графа Херберта Бисмарка. Бјеху позвати и Каприви и Маршал, свега 16 гостију. — „Reichsanzeiger“ доноси Царев указ, којим се рајхстаг сазива на 6 маја.

ПАРИЗ, 28 маја. — Италијанска влада јавила је Риботу, да ће три убојне оклопнице итал. допловит у Тулон да поздраве Предсједника Карпота. Рибот је захвалио Менабрен на том добровољном чину међународне пријатељности, који је много био Предсједнику. Уредник новина „Egalite“ осуђен је на вишемјесечну тамницу, што је ишао да би Констанса требало убити.

БЕЧ, 29 марта. — Ведел је синоћ пошао у Берлин.

Немири народа у западним Заграђима није су се синоћ поновили. Војска је по подне пролазила улицама, на се на 9 часова враћала у касарне.

СРИЈЕДАЦ, 29 марта. — Одбор за испит против Пашице свршио је данас посао.

Списи су послати министру војном који ће их уступити држ. тужноцу. — Минчовић креће сјутра из Биограда за Беч. Дат му је допуст преко ускреса.

ПАРИЗ, 29 марта. — Вијеће о животињским заразним болестима, коме је предсједник Девел, предложило је, да се при клавицама у Лавилета

дигну особите зграде за примање стоке из заражених земаља, те би се тако могао народ сачувати од заразе, па би се могао измијешити и указ од мјес. новембра, који сасвим забрањује увоз њемачке и аустро угарске стоке. —

КАНЕА, 29 марта. — (Рајтер.) Од опомадне јављају, да су стапоиници из разних крајева подијели мољбу Шакир-паша, да замоли Порту, да би се помпловали они хришћани које су осудили војни судови.

БЕЧ, 28 марта. — Новине јављају, да је Царица Јелисавета, на питање Цара Вилхелма, одговорила, да ће јој мило бити примити га, те ће њемачки Цар доћи у петак у Висбаден.

ЦАРИГРАД, 28 марта. — Извхитио вијећа у питању Султанове потврде, поднесена је погодба између министра финансије и међународног синдиката о конверсији приоритета и новом зајму поново Султану на размишљање. Султан се још није ријешно, по слабо је уздање да ће одобрити.

ПЕТРОГРАД, 28 марта. — Бегера Куропаткин постављен је за старјешину генералног штаба и командира закаснијих војске, на мјесто ген. Комарова који је стављен на расположење.

БУКУРЕШТ, 30 марта. — Предсједник нар. скупштине прочитао је поруку краљеву, којом се сједнице затварају.

БРИНДИЗИ, 30 марта. — Њпхуба Ишнер. Височанства Велики Књаз Петар Николајевич и Велика Књагиња Милица Николајевна стигли су данас овдје из Александрије, и крећу, ако вријеме допуст, сјутра, на јоту Нег. Височанства Књаза Николе, у Бар.

БИОГРАД, 30 марта. — Минчовић креће сјутра.

ПАРИЗ, 30 марта. — Фрајсине је спремио указ којим се уређује надзор војних корпуса.

ЦАРИГРАД, 30 марта. — Шакирпаша појачао је страже, особито са стране Грчке, јер турски агенти у Грчкој јавили су, да су добровољци наумили искрцати се на Криту.

БЕРЛИН, 30 марта. — Цар је кренуо синоћ у Висбаден да походи аустријску Царицу.

БУДАПЕШТА, 30 марта. — „Pester Lloyd“ дознаје из Берлина, да су се Каприви и Калвоки сасвим договорили о свијем политичким питањима савеза, тако да неће бити никакве промјене. Дописивањем се утврдило, да аустро угарска политика на Истоку подржава довољно и њемачке интересе, а тако ће бити по сад као и досад. Како та политика храни потпуну независност (чију?), Каприви је прима као предпоставку (?) савеза, а тој политици је накнада и допуна у слободи акције њемачке према Француској.

БЕРЛИН, 30 марта. — Цар је кренуо јутрос у Висбаден да походи Царицу Јелисавету.

ВАЛЕНСИЈА, 30 марта. — При доласку главара карлиста, Маркиза Сералво, побунио се народ. Гомила од 15.000 људи хтједе уждити гостилицу, те једва полиција ратњера грајаче, кад су почели градити барикаде. Иза тога навали народ на самостан језуита те и тај хтједе уждити. У то дође коњица, утули огањ и разгони руљу. Има три рањена, ред је покорењен.

ИЗ НОВИНА.

Наша „Просвјета“ доноси у свом свечаном дијелу, у црноме оквиру, овај „црни лист“:

Под утиском големе жалости, која је снашла наш високи Владарући и с њим сродни Књажевски Дом Карађорђевића, узимамо перо у руке, да испишемо овај тужни лист ако је могуће пријечима испишати и у црна слова слити сву ону тугу, која нам се данас око срца савија и која се само сузама и уздицајима казује.

Црни облак аустуно је из ненада до сад ведро небо нашега високог Владарућег Дома и увио га у густу помрчину угасивши и на њему најсјајнију звијезду.

Хладни дах смрти наднио се над Дом цун живота и нада, те једним махом немилосрдно косе своје угроби жртву, иза које осталоше ране без пребода...

Њена Свјетлост Књагиња Зорка Карађорђевића та је жртва.

У највећем цвијету младости своје, пуна бујнога живота, пуна најдешних нада, стојећи уз друга свога у најсјајнијем споју вјерне љубави, стојећи у родитељском закриљу најбрижљивијег оца и мајке, у толиком загрљају драге браће и сестара, а посред милога од срца породе, здраве и лијене дјечице своје, — паде на један пут као гром поражена!

Што је за срце прирело, то се од срца не откада, а да у срцу луту рану не остави и у души пуну празнину.

Блаженпокојна Књагиња Зорка свакоме је за срце прирела: Оцу и Мајци као прворођено чедо, први мило изданак њихова браћа, прва рујна зора на обзорију срећнога породичног живота; Мужу као друга половина свога рођеног бића, као вјерни аудио хранитељ на мучној стаји живота, као звијезда водила к бољој будућности; Браћи и Сестрама, као дух животворни, који је све оживљавао и наставаљо, тјенио и разговарао, снажно и обадрвао, и свијема свијетлио својим сјајем и све загријевао топлотом своје љубави: Дјечици својој — као мајка, а од тога ништа више на свијету нема; Црногорцима — као права Црногорка!

Које толико вриједно многијема, кад га нестане, оставља за собом празнину, која се великом болом осјећа, а неда се ничим пенуити.

Књагиња Зорка оставила је за собом такву празнину: у души и срцу свога љубљеног Мужа и Дјечице, својих Узвишених Родитеља, своје драге Браће и Сестара, цијелога народа нашег.

Ње нема! То данас с највишим болом осјећа сваки, а најтеже они, који су срећу имали да их очарава њен сјајни дух, да их загријева њена топла љубав, да их наставаља и упућује њен бистри ум.

Ње нема, а на мјесту њеном, које је освојила у срцу и у души толикијех, нукла је пушта празнина, која данас нема су чим да се испуни, само горким сузама и тешким уздицајима.

Али ранама љутим хоће се мелема!

Има ли га? Сузне очи куда ће да се упиру наома на више, онамо гдје е пријесто Свештеној Вољи, која равна и управља судбином свијета и људи, чији су путеви непенитани и недокучиви.

Благо оном, у кога је толико тврде вјере и скрушене преданости Вољи Божијој, да се с поуздањем може обрнути к том извору небесне утјехе и онда, кад се најтежи терет земљане жалости на њ обали.

У тој вјери и тој преданости тврда је дом Петровића и Карађорђевића, јер на опшиту тога дома нигда се вије гапо огањ свети, на коме се у име жртве Богу приноси: дух са крушеи, срце чистото и смиреното.

За то Ти се толио молимо, Боже Свемогући, да и данас примени ово жртвоприношење, па да небесном милостино Својом утјешити горко расцијелене, да разгонити густе облаке који су се надвијели над кућу нама најмилију а Теби најугоднију, да је обасјаш небеснијем благословом Својим и окрилиш крилом небесно моћи Своје, на утјеху овога многонапаћеног народа, а зарад боље будућности његове.

Блаженој покојници, која Ти је била у вјери скрушена шћер на земљи, удјели рајска селишта, а гдје же њест ни печад, ни воздихање, но животан безжонечнаја.

Биоградске службене „Спис. Но-
вице“ доносе ове указе:

У име Његовог Величанства **Алек-
сандра I.** по милости божјој и вољи народ-
ној Краља Србије Ми Краљевски Намјес-
ници уважавајући оставке, које су Нам
поднијели:

Председник Нашег министарског са-
вјета, министар иностраних дјела, генерал,
Сава Грујић;

Наш министар грађевина, Пера Вели-
мировић;

Наш министар финансије, др. Мих.
В. Вујић;

Наш министар просвјете и црквених
послова, Светозар Милосављевић;

Наш министар правде, Глиша Гершић;

Наш министар народне привреде,
Стеван Р. Поповић;

Наш министар унутрашњих дјела,
Коста С. Таушановић;

Наш министар војни, пуковник Ди-
митрије Ђурић, — разрешавамо их од
дојаконских звања и стављамо их на рас-
положење,

а постављамо:

генерала, Саву Груића, министра пред-
седника на расположењу, за председника
министарског савјета, министра иностраних
дјела, и заступника Нашег министра војног;

д-ра Михаила В. Вујића, министра на
расположењу, за Нашег министра финанси-
је, и заступника Нашег министра просвјете
и црквених послова;

Косту С. Таушановића, министра на
расположењу, за Нашег министра унутраш-
њих дјела и заступника Нашег министра
народне привреде;

Михаила К. Ђорђевића, народног
посланика, за Нашег министра правде, и
Миловоја Јосимовића, професора Ве-
лике Школе, за Нашег министра грађевина.

Председник Нашег министарског са-
вјета, Наш министар иностраних дјела,
нека овај указ изврши.

У Биограду, 16 марта 1890 год.

Јов. Ристић, с. р.

К. С. Протић, с. р.

Ј. Вели Марковић, с. р.

Председник министарског савјета,
министар иностраних дјела
заступник мин. војног,
генерал,

С. Груић с. р.

У име Његовог Величанства **Алек-
сандра I.** по милости божјој и вољи народ-
ној Краља Србије Ми Краљевски Намјес-
ници На предлог председника Нашег ми-
нистарског савјета, а на основу члана 141.
Устава, постављамо за чланове Државног
Савјета:

генерала Саву Груића, председника
Нашег министарског савјета, министра ино-
страних дјела и заступника министра војног,
задржавајући га и даље за предсе-
дника Нашег министарског савјета, Нашег
министра иностраних дјела, и заступника
Нашег министра војног;

Алипија Васиљевића, дојаконског чла-
на Државног Савјета;

д-ра Николу Кретића, дојаконског
члана Државног Савјета;

Стојана Бошковића, дојаконског члана
Државног Савјета;

Косту Јовановића, дојаконског члана
Државног Савјета;

д-ра Лазу Докића, дојаконског члана
Државног Савјета;

Петра Велимировића, министра гра-
ђевина на расположењу;

д-ра Михаила В. Вујића, Нашег ми-
нистра финансије и заступника Нашег
министра просвјете и црквених послова
задржавајући га и даље за Нашег ми-
нистра финансије и заступника Нашег ми-
нистра просвјете и црквених послова;

Светозара Милосављевића, министра
просвјете и црквених послова на распо-
ложењу;

Стеву Р. Поповића, министра народне
привреде на расположењу;

Глишу Гершића, министра правде на
расположењу;

Димитрија Голубовића, председника
апелационог суда у цевизији;

Јована Ђају, народног посланика;

Андру Николића, народног посланика, и
Илију Душмановића, народног посланика.

Председник Нашег министарског са-
вјета, Наш министар иностраних дјела,
нека овај указ изврши.

У Биограду, 16 марта 1890. год.

Јов. Ристић, с. р.

К. С. Протић, с. р.

Ј. Вели Марковић, с. р.

Председник министарског савјета,
министар иностраних дјела,
заступник мин. војног,
генерал,

С. Груић с. р.

У то јављају биоград новине, да је на
мјесто Ј. Аввакумовића, који је и иза
своје изјаве да се неће примити савјет-
ништва, изабран и потврђен за савјетника,
па затим дао формалну оставку, постављен
за савјетника **Блажимира Јовановића**
познати књижевник и проф. Вел Школе.

ДОПИСИ.

Петроград, 22 марта. Као сваке тако
и ове године, Њихова Величанства Цар и
Царица са свим Аустријским царским
Домом, дошли су пролијетних дана у добре
мозге здрављу, Богу хвала, из Гачине у
Своју Пријестоницу, да проведу страсну
недјељу и ускрене празнике. Цареви ће
Дом и ове године остати у Петрограду до
првијех дана мјесеца маја, па ће отићи у
Петерхоф, у љетњу царску резиденцију.

Невјерујте вијестима које вам шаље
тај ваш „кореспондент биро“ о њаким
нередима у Русији, јер је то права нами-
шљотина, или боље она позната: што је
баби мило то се баби снито! О свим не-
редима и о затварању универзитета — ма
буд којег у Русији, овдје је одиета не-
познато. Да петроградски универзитет није
затворен о томе вас могу поуздано увје-
рити, јер сваког дана одлазим на предава-
ње; а осим тога у ниједном нашем листу
ни једног слова није нећете о овоме
предмету. Универзитетски баца, мало више
или мање, свагдје су једнаки; дакле и
џаки рускијех универзитета нијесу од
слатког шећера скалупљени. Нови уни-
верзитетски устав ограничио је Аврамов-
вима и Јаковљевим синовима похађања
универзитета. На петроградском универ-
зитету, на сваку стотину џака, дозвољено
је само једном сину Израилеву похо-
дити универзитет. Тако је исто по оста-
лијем универзитетима у Русији; само на
одеском универзитету на сваку стотину
џака имају два јеврејина. Ето вам дакле
ко је незадовољан с новим универзитет-
ским уставом. Самуиловци покушали би,
кад би могли, стварати неред међу ру-
ским џацима, али сви покушаји неће соци-
јалистичка начела међу руским џацима
укористити. Ако и гдје, заиста је у Русији
социјализам сувишан; то је западна школа
која нама ни најмање не треба. Дакле раз-
глашени нереди нијесу нештити.

Пролијетних дана био је у Петрограду
председник српске скупштине, г. Никола
Панић. Јеврејско-западна штампа и дола-
зак г. Панића урођеним јој изврћним
тумачи. Долазак у Петроград г. Панића,
да походи своју рођену браћу, нема ништа
повога. У свим петроградским круговима
био је г. Панић најуверљивије примљен. Г.
Панић за све вријеме свог боравка у
Петрограду биће се увјерио — да нема
брата што не роди мајка, те ће моћи
увјерити и своје знанце у Србији о бра-
цкој симпатији, коју вас руски народ гоји
направ својој рођеној српској браћи.

Овијех дана воде се преговори међу
нашом и српском владом ради закључка
трговачког уговора. Овијем уговором
испуниће се давна жеља нашег народа и
потреба по обадвије државе. Трговачки
уговор међу Русијом и Србијом биће од
велике користи по обје стране. До овијех
пошљедњијех времена, одношаји међу Ср-
бијом и Русијом били су скроз платонички.
И ако је влада руски народ гоји највеће
симпатије напред српском народу и срп-
ски народ љубио је Русе као своју рођену
браћу, али практичног споразумљења није
бивало; није било трговачко-индустријалног
саобраћаја. Томе су пркосиле двије главне
препоне. Прва је установа аустро-срп-
ског трговачког уговора, који је од
1881 год. изручио Србију економно на
потпуно расположење Аустрији. Друга је
препона била занемарени наш саобраћај
са Србијом, па и етога, што су наша па-
робродарска друштва на Црном мору за-
уоставила пловидбу и остале трговачко-па-
робродске операције на ријечи Дунаву.

Саде, Богу хвала, све препоне прес-
тају, од када је паробродско друштво
кнеза Гагарина ријешило се, да устави
паробродску пловидбену линију до Биограда.
Осим тога, српска ће влада саградити но-
ву жељезну пругу од Дунава (Кладова) до
Ниша. Ова ће се линија провести уз оба-
лу ријеке Мораве, кроз најбогатију долину
у Србији. Та ће се пруга заночети од
најкрајње тачке источне Србије уз дунав-
ску обалу, тако да ће се нашијем бродо-
вима олакшати искрцавање и укрцавање
и скратити пут, јер им неће бити потреба
предавати „жељезна врата“.

До овога часа, с недостатка заједнич-
ког саобраћаја, руски трговачки свијет
није имао ни најмањег појма о српским
домашним производима, тако исто и српски
трговци о нашој индустрији. Сад кад тр-
говачки уговор међу Русијом и Србијом у
живот ступи, наши индустријални произво-
ди паћи ће новог изласка на српским па-
зарима, упркос свој могућој аустријској
конкуренцији. Што Аустрија граничи са
Србијом и што нас од Србије раздваја
најприје далечина, за тим Бугарска, Руму-
нска и Аустрија, то нам ни најмање бриге
не задава; јер и врата па и цијене наших
индустријалних производа дозвољавају нам,
да се можемо ма буд с киме такмачити.
Наш еспап као најбољи, без ма какве фал-
сификације, познат је на читавом јевроп-
ском континенту. Наш индустријално трго-
вачки свијет па и друге имућније личности
у Русији, спреми су на буд које новчане
жртве, само да страну трговачку конкурен-
цију и туђи утицај са Балканског полу-
острва отисну. Кад је Русија својим инд-
устријалним производима била кадра Ингле-

ску из Персије отиснути, зар неће моћи
такмачити се с Аустријом на Балканском
полуострву?

За постићи све ово није доста трго-
вачки уговор са Србијом нити живо насто-
јање наше владе. Већ неколико богатијих
фирма из Петрограда изаслале су своје
путнице у Србију са образцима својих
есана. Најбоље трговачке петроградске
фирме напале су да овом новом предузећу
и све могуће жртве допринесу, а и наша
је влада склона да учини сва могућа, да
нашијем трговцима посао олакша. У ош-
ттем државном интересу, наша ће влада
ићи на руку у свакоме погледу нашијем
трговцима, па ако устреба, узеше ову иници-
јативу у своје руке. Као што видите пре-
дузеће је сасвим озбиљно, а наши трговци
неће ништа изоставити, да страну кон-
куренцију из свијех држава на Балкан-
скоме полуострву раширају. И ово ће им
поћи за руком, јер добро познајем солид-
ност руског фабриката. Само нашим
трговачко-индустријалним фирмама треба
топло препоручити, да се чувају као живе
ватре немачко-јеврејског посредовања, јер
ако и у ово предузеће њихов прет уђе,
дјело ће се покварити у своје зачетку. С
трговачким уговором између наше и српске
државе српски ће се трговци увјерити, да
руски фабриканти и трговци продају ву-
чени еспап за вучени, свилени за свилени
а памучни за памучни и т. д. и да је фал-
сификација дјело западнијех фабрикана-
та! Дакле „трговачки уговор“ међу Срби-
јом и Русијом биће од велике користи у
сваком погледу, а највише на индустријално
трговачкоме пољу.

У години 1894 ој биће у Петрограду
велика свјецка изложба. На тој ће се
„моштри“ моћи виђети, колико је Русија
овијех пошљедњијех година индустријално
напредовала. Већ се припреме чине. Кад
податке покушим, писаћу вам. За данас
задовољите се овијем.

У „маријинском позоришту“, био је на
20 о. м. велики концерт у добротворне
цијели, у корист нашијех инвалида. Ложе,
партер и сва остала мјеста у позоришту,
била су препуна најотменијех петроград-
ског грађанства. Главни континент састо-
јио се из војених часника, са војеним ми-
нистром генерал ађутантом, г. Вановским
на челу. Позориште је било сјајно оевн-
јетљено и свјеским свијетлом искрљено, да
се љепше и сјајније ни помислити не да.
На позорници је пјесало и свирало преко
хиљаде особа. И Његово Величанство
Генерал Император био је на концерту,
и оставио се до 10 $\frac{1}{2}$ часова. Оваки се
концерти само у Петрограду могу слушати;
не заиста у другијем варошима. На улаз-
ници су нале неколике хиљаде рубаља.

Иницијативом и пожртвовањем г-ђе
Е. И. Амфиловске, овијех дана отворена
је у нашој пријестоници нова „економна
кухња“. Сва велика и најкуќније мобил-
ларна гостина, наводи се на углу Пуш-
кинове улице. На уласку је великим сло-
вима уписано: „Посетитељима је дозво-
љено ући у кухињу и прегледати нас ма-
теријал из којег се јела готове.“ Један
објед са три јела на избор, са дотичним
хљебом, не запада више него самих че-
трдесет копјера. Читаве масе универ-
зитских џака походи ову нову гостину,
зато што су јела одвећ укусна те се у
њој готове, а и трошак је одвећ умјерен.
Ова пошљедња тачка нашег дописника
највеће занима, зато вам је и написах.

Р—ћ.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

Цетиње, 30 марта

(Из Двора.) Њихова Император-
ска Височанства Књаз Георгије
Максимилијановић Романов-
ски Војвода Лајхтембершки и
Књагиња Стана Николајевна,
дошли су у прошли понедјељник у
Бар са пратићом и послугом од девет
лица. У Бару су дочекали Високе пут-
нице: Њихова Височанства Књаз-Го-
сподар и Књагиња Милена. Њихове
Свјетлости Књаз Нашљедник, Велики
Војвода зетски Књаз Мирко и Кнеги-
нице Јелена и Ана, који су нарочито
за овај дочек у прошли петак у Бар
пошли.

Пригодом доласка Њиховијех Ви-
сочанстава, наш је Ђуро Перовић
свијеао Високим Гостима ову

Добродошлицу:

Добро нам дошли Високи Гости
Са тога братског сјеверног краја;
Силног, јуначког, — у изобиљу
Пунаког сваког земаљског сјаја!

Добро нам дошли у горе ове!
Од свог постанка вјечно мучене; —
Добро нам дошли свиједоци врли
Љубави наше, давно спојене!

„Добро нам дошли!“ свуда се чује
Тај усклик вес'о по ових гора;
Од колибице најмање наше —
Па до књажевог свијетлог Двора.

По чему судит можете лако:
Како се љубав спрема Вама гаји,
Какве су жеље народа овог,
Какве ли мисли и осјећаји.

И још једаред, добро нам дошли
Са рјече Неве, Гости нам мили!
Живјели дуго, здраво се, срећно,
Кућама Вашим опет вратили!

Од прошлог петка находе се у
Бару: Господин војв. Петар Стев.
Вукотић, и председник министарског
савјета и министар унутрашњих дјела,
г. војвода Војо Петровић

(Одлазак.) Његова Свјетлост Књаз
Арсеније А. Карађорђевић, пошао је
у прошлу суботу, 24 о. м. у 2 часа у
јутро, преко Котора и Тријешћа у
Петроград.

У друштву Његове Свјетлости
пошао је и његов сестрић, бивши
ађутант Његова Височанства Књаза и
Господара нашег, г. Александро Нико-
лајевић, који ће ступити у царско-во-
јену службу у кавалер-гардију, па
име у црвене хусаре, гдје је био и
покојни Књаз Ђорђе А. Карађорђевић.

— Његово Високопросвештвен-
ство Г. Митрополит Митрофан, војени
министар Г. вој. Илија Пламенац и
секретар царско-руског посланства Г.
П. Д. Вурцел, кренули су на ивијети
у Подгорицу и Бијелонавлиће, да ди-
јеле помоћ нашој спротињи.

(Из цркве.) По прошленима наше
свете православне цркве, цетињско-
православно грађанство провело је
страсну недјељу — у пошту и молитви.
У отсуству Високопросвештеног Г.
Митрополита Митрофана, који је у
добротворне цијели у Подгорицу по-
шао, у нашој саборној митрополитској
цркви служи службу божју цетињски
протојереј, г. К. Матановић, уз при-
помоћ оца А. Лонића и осталијех
свештеника.

— Митрополитски и отођакон. Г.
Филип Радичевић, пошао је у прош-
лу сриједу са члановима нашег „Пјевач-
ког друштва“ г. г. Вожом проф. Нова-
ковићем, Шпиром Огњеновићем, капел-
ником Вимером и проф. Јерговићем —
у Бар.

Књижевност.

Из књиге нашега пријатеља Г.
П. М. Ровинскога о владци Раду, и-
звацили смо, за сад, нашијем читаоцима
овај предговор:

Влада је владике Петра II као нај-
интересантнији период у историји не само
Црне Горе, но и цијелог Српства. Овој
влади управ припада припрема Црне Горе
к преласку од племенских јерархских
начела к државном животу, постизање чега
она одмах и преобрађава се у политичку
јединицу, другу постојеће Књажевине Срби-
је. Главни раднички, реформаторски
јавља се личност, на коју се први пут обраћа
најважнијелог свијета, а с њом зајед-
но истиче се све више и више мала Црна
Гора, и ореол његове славе пада опет на
цијело Српство. Али и ако је то тако,
њему до скоро није било ни једног
слова, осим појединачних биљезака слу-
чајних посетилаца, странијех путника,
међу којима су најодлучнија, наравно, не-
ма Љ. Цвијковић, и тек 1882 г. угледа-
ла је свијета књига М. Медановића (П. П.
Његовић — потоњи владајући владика цр-
ногорски). Али су то све личне усомене
и приче савременика, приче и усомене
без никакве системе и без потребе крити-
ке; нема ништа научног, ни документалног.

Сретнији је био његов књижевни рад,
који је већ одавно унео у историју срп-
ске књижевности и удостојио се засебне
оцене од стране једног од најбољих срп-
ских критичара, Св. Вуловића: Петар Пе-
тровић Његовић, пјесник српски. Годинашња
Н. Чучића, 1877 г.

Примје је године изашла цијела књи-
га П. А. Даврова под насловом: „Петар
П. Петровић Његовић Владика Черногорски
и его литературна дјелатност“ (М. 1887
г. in 8°, стр. 416). И овдје на првом мјесту,
судећи по наслову, стоји књижевни рад
владичин. Али управ половина књиге по-
свећена је политичном раду. Сам г. Давров

у предговору к своје дјелу каже: „Испрва је автор имао намјеру ограничити се самими излагањем литературног рада владицима, али за вријеме свог путовања по српским земљама, на Цетињу и у Дубровнику, он се упознао са знатном количином докумената, који се односе историји Црне Горе за вријеме владе Владике Петра II.“ Он је био тако сретан, да су се пред њим раствориле двије богате благајнице — лични архив Књаза Николе и архив руског консулства у Дубровнику. „Тек благодарени овим материјалима — наставља автор и може се појавити први дио ове књиге, која садржи кратак преглед његове владе Црном Гором.“

Дакле, ова половина књиге г. Лаврова као да сачињава споредни дио њен. И заиста у њој се углавном налазе сами документи, поређени у хронолошком реду и попраћени личнијим примједбама и објашњењима пишчевијем, што је све он опет црпио из истих докумената.

Већ за само издање такве мношине докумената има г. Лавров велику заслугу. Што се тиче књижевног рада владицима, преглед његов у књизи г. Лаврова јанџа се с таквом потпуношћу, с каквом га још није било ни у руској, ни у српској књижевности.

Људи од науке, историци, наравно, оцијениће вриједност дјела г. Лаврова у научно одношају; али, држећи да такав задатак не би био према нашој снази, јер се одавно већ налазимо ван свијета од науке и научењака, али бајећи се, у опште Црном Гором и имајући такође неке документе, стављамо себи у дужност попуњити оно, што у дјелу г. Лаврова није развијено баш потпуно ни довољно јасно, и поправити што је, по нашем мишљењу, погрешно.

Прије свега може се примјетити, да код г. Лаврова за великом количином докумената савршено се засјећује сама личност владицима; она, што више, у некијем уступа улогу личностима спореднијем, као што је руски консул Гагић или И. Вукотић. Као да се све врши без учешћа владицима, који се јавља тек као пасивни учесник и вршилац, за што се и удостојава од аутора само овакове похвале: „Ова писма дивно свједоче, на колико је енергично умιο шити интересе својих поданика од неправедних туђијех претензија“ (стр. 117—118); или: „Са таквом вештином и с таквијем достојанством бранио је владицима част своју и својих поданика!“ (стр. 168).

Може бити, да није ни удаило у план ауторов заустављати се, углавном, на личности владицима; али ми то држимо за знатну ману и жељели бисмо то у неколико подијелити.

Има у њега такође и по гдје што пропуштено често у фактичном одношају, што ми такође можемо попуњати на основу докумената, који су извађени из оног дијела архиве дубровачког консулата у Дубровнику, до којег смо ми могли доћи, благодарени повјерењу и пажњи према нама онамошњег нашег консула Василија Богдановића Пасека.

Ми смо већ саопштили дио материјала којим располажемо, у српском листу „Јавору“, гдје је он и био штампан у неколико бројева, и у томе више од 10 писама владицима; тамо смо се ми старали протурити наш поглед на владику Петра II; али се тамо овај чланак изгубио, не обративши на се пажње г. Лаврова, који се специјално тим предметом бавио; те смо ријешили и по други пут писати о томе, треба признати, изазвани на то књигом г. Лаврова, последице које тешко да ће се моћи појавити што год озбиљно о владици Петру II, а међу тим ни она, по нашем мишљењу, не установава на њ коначни поглед.

Сви наши читати и позивања на изворе означени су у самом излагању и тамо је казано, оклеи је што узето; а документи без икаква означавања узети су урив из поменутог архива.

Цитате на српском језику ми не преводимо вазда, јер то за једног слависту није нужно, а за неслависту треба само општи смисао, који је сам по себи јасан. Цетиње, 18 Априла 1888.

Примили смо (и ако мало касно) на приказ:

Љетопис Матице Српске, уређује А. Хидић. Књига 160. 1889. Свеака четврта. У Новоме Саду, српска штампарија дра Свет. Милетића. 1889.

Преглед: I. Манастир Лепавина. Прилог к српској историји. Од Владимира Красића. (Свршетак.) II. Наше драмско првенче. Књижевна расправа. Написао Милан Савић. III. Говори у свечанима сједницама књижевног одјељења „М. Српске“: У спомен дру Јосифу Паничићу од св. Сави 1889., говори Андрија М. Матић. IV. додат природописној и медицинској номенклатури. Прибара професор Мојо Медић, (Свршетак.) V. Бајрон у Италији. Прибара Марко Цар. VI. Књижевност: Мacedonien und Alt Serbien, написао Спиридон Голчевић. Оцјена Ј. Геолошки анали балканског полуострва. Уређује Ј. М. Жујовић. Књига I. Оцјена Мите Петровића. VII. Гласник из српског и словенског свијета: Преглед

повјеснице словенских књижевности. Б) Књижевност у Бугара. Од дра Стевана Павловића. VIII. Матица Српска: Изводи из записника књижевног одбора и одјељења год 1889.

Тој свесци је придат овај
ПОЗИВ НА ПРЕПЛАТУ
НА
ЉЕТОПИС „МАТИЦЕ СРПСКЕ“.

Као што ће нашем читалачком свијету познато бити, „Љетопис“ је поникао из одушевљене тежње за напретком народне просвјете, из ватрене жеље, да се књижевност наша подигне и да се шири изобразење у нашем народу.

Да је „Љетопис“ том задатку своје одговарао савјесно, показује најбоље садржина, која се налази прикупљена у „Љетописима“, од којих је до сада 160 књига изашло на свијет.

А да би „Љетопис“ могао постати још више будничком народне просвјете, да би могао народу нашем што чешће лијено казивати све, што му ваља знати: раширен је досадашњи програм „Љетопису“, те тако и опет доноси забаву и поуку, а излази и чешће — четири пута у години, у свескама у величини од 8—10 табака.

Обилати садржај од четрдесет свесака, које су до данас изашле по овом новом програму, показује најбоље, да је „Љетопис“ својски прегао да одговори тешком задатку свом: да постане књигом народном.

Како пак књижевност заузима главно мјесто међу потребама народног живота, и како се књижевност без народне потпоре не може развити с успјехом: уздуно позивамо наш читалачки свијет на претплату на „Љетопис“.

Претплата је цијена за све четири свеске „Љетописа“, за год. 1890. само 2 ф. а. вр. Дућанска је цијена свакој свесци 70 новч. а. вр.

Претплатни новци шаљу се у приред „Благотици Матице Српске“ у Нови Сад, која ће сваком претплатнику уродно и тачно шиљати „Љетописе“ поштом.

Умољавамо све врле родољубе српске, а нарочито све повјерљиве матичине, да се приме скупљања претплате.

До одзива стоји, хоће ли моћи „Матица“ развити око „Љетописа“ живљу радњу, или ће се опет морати вратити на стару мјеру.

Сви чланови матичини добијају на поклон „Љетопис“, који им се шиље поштом бесплатно.

„Матица“ је чинила и чини и сада све, што може, да би се ширила просвјета и подигла књижевност наша: сада је на народу нашем, да дјелом потпомогне Матицу“ у том племенитом и узвишеном задатку њеном.

Матица Српска.

Душан, трагедија у пет чинова написао Милош Цветић, (Ова је књига награђена из књижевног фонда Илије М. Коларца) Биоград, штампано у штампарији краљевине Србије 1889.

Благо оном ко је милостив, приповијетка за дјецу од Ф. Хофмана.

Блудни син, приповијетка Ф. Хофмана. Превео Коста Брадаровић. Издање српске књижаре и штампарије Браће М. Поповића у Новом Саду 1890.

Поглед, на начелне основе наше народно црквене Автономије. Написао Ђура Вукчевић, штампарија српске књижаре Браће М. Поповића у Новом Саду 1890. Цијена 50 новч.

Хришћански вјесник, часопис духовни за хришћанску поуку и црквену књижевност издавалац и одговорни уредник: А. Лекс и Илић протојереј и преједник конвенторје у пензији II и III свеска фебруар и март, година XII.

Садржај: 1. Васа Пелагић и његов „Народни учитељ“ 2. Бог и невјерије 3. Бесједа о међусобном поштовању 4. Патријарх Арсеније III и његово доба 5. Писма Католика 6. Најновија појава у нас 7. Ко је на кривом путу 8. Ријеч на општеј Епископа Далматинског Стевана Кнежевића 9. Мало одговора госп Архимандриту Фирмилијану 10. Протопрезвитер Јеретик 11. Вијести из црквеног свијета 12. Мало „возраженија“ на изјаву протојереја Јак. Павловића 13. Шта је са цркв. законом 14. Из пастирске праксе 15. Шта се збива у осталим православним црквама 16. Богословија на путу преображаја 17. Одбор свештеничког удружења и окружни пододбори 18. Црквене вијести 19. Жалосно стање наше Богословије 20. Ко је старији: — закон или биоградска Конвенторја 21. Књижевне вијести 22. Главни одбор за подизање косовског споменика 23. Најновије вијести 24. Гласник 25. Одговори уредништву. У Биограду, нова парна штампарија Д. Димитријевића — Јеленска улица бр 1. 1890.

Босанско-Херцеговачки Источник, свеска I. за Јануар 1890. Уредник: Ђорђе Петровић, свештеник. Власница: А. Е. М. Конвенторја да бр-о-босанска.

Штампарија Сивидлера и Лешнера у Сарајеву. 1890.

Садржај: 1. Окружнице АЕ М Конвенторје сарајевске; 2. Жнице херцеговачко-захумске митрополије; 3. Нову годину 1890. (чланак); 4. Поздрав „Босанско-херцеговачком Источнику“ (пјесма); 5. Одломак из црквеног права; 6. О религији (вјери); 7. Свештенство и проповиједање; 8. Јеванђеље и Апостол у Недјељу св. Паске (Васкрс); 9. Једна глава из повјести свијета; 10. Неколико ријечи о свештеничком стању у сарајевском протопрезвитерату; 11. Стародревни манастир Довница; 12. Бесједа говорена према приликама на Васкрсеније; 13. Говор свештеника Саве Пјеничића у Сарајеву; 14. Ријеч на Видов-дан; 15. Бесједа на гробу Васкрије Божића; 16. Светосавска свечаност у Сарајеву; 17. Опис свечаности новосаграђене цркве у Ребровцу; 18. Питање: Кад се окрива и закрива завјеса на царским дверима у цркви при Богослужењу; 19. Рукоположени.

Примили смо и II. свеску Босанско-Херцеговачког Источника, за фебруар са овим Садржајем:

1. Окружница АЕ. М. Конвенторје сарајевске; 2. Окружнице херцеговачко-захумске митрополије; 3. Одломак из црквеног права; 4. О религији (вјери); 5. Свештенство и проповиједање; 6. Одзив на чланак: о стању српско-православног свештенства у Босни; 7. Превод о води живој; 8. Три бесједи: I. О миру II. О противности и III. О неповијести; 9. Кратки опис манастира Озрена; 10. Опис цркве Ратковачке; 11. Допис из старог Мајдава; 12. Записник главне скупштине крајарског штедног друштва православних Српкиња у Сарајеву; 13. Допис. Требиње у недјељу Православља; 14. На гробу Леонтије Радловића митрополита херцеговачког (пјесма); 15. Ко је најеренији? (пјесма); 16. Хришћанска љубав (пјесма); 17. Оглас са двери (завјештање Луке Ђуровића); 18. Светосавска прослава у Мостару; 19. Светосавска прослава у српско-православном богословском заводу у Релеву; 20. Статистички преглед ученика српско-православне богословије у Релеву школске године 1888/9; 21. Књижевне вијести; 2. Разно; 23. Произведени; 24. Одликани; 25. Читуља; 26. Књижара Луке Јодића у Новом Саду.

ПРОСВЈЕТА

„МАТИЦА СРПСКА.“

Састајак књижевног одбора
од 2. (14) марта 1890.

Секретар јавља, да је одбор за издавање „Књига за народ“ из задужбине Петра Коњевића имао 9. (21.) дек. 1889. овој састајак, и да је на њему урађено ово:

1. Није примљено дјело: „Дуван је отров“ по Аридау Терску извео В. Димитријевић — по оцјени дра Милана Јовановића Багута;

2. Примљено је дјело Мите Калића с натписом: „Српски књижевници“ II. дио. Писцу је одређено 20 ф. награде по штампаном табаку, и да му се на рачун награде изда 50 ф.

3. На оцјену су издана ова дјела: а.) „Потребе за изобразење српског народа“, од непознатог писца, члану Стевану Милованову; — и б.) „Штедња“, по Смајлеу члану дру Ђорђу Дери.

Узима се на знање, заједно са извјештајем, да је управни одбор позвао, да М. Калићу исплати 50 ф. у напред на рачун одређене му награде из фонда Петра Коњевића.

Секретар јавља, да је изашла 24. и 25. свеска „Књига за народ“ из задужбине Петра Коњевића, да је у њима доштампано дјело Љубомира Лотића: „Одмор и до колика“, да те двије свеске износе 8½ табака и да би ваљало писцу за њих издасти одређену му награду од ф. по штампаном табаку.

Узима се на знање и управни се одбор позива, да исплати Љ. Лотићу из фонда Петра Коњевића 102 ф. у име награде за споменуте двије свеске његовог дјела.

Мита Петровић у Сомбору подноси за „Љетопис“ и награду расправу с натписом: „Нови прилози за познавање вина“. По препоруци секретаровој прима се споменута расправа за „Љетопис“ и писцу се одређује за њу у име награде 80 ф. из фонда Накиног.

Милорад П. Шапчанин и Биограду шаље за „Љетопис“ и награду своје дјело с натписом „Богомили“, драма у 4 чина с предигром.

Издаје се на оцјену члану Стевану Милованову.

Секретар јавља, да су на расписане награде из фонда Накиног за позоришна дјела стигле ове позоришне игре:

1. „Ускоци“ драма у 5 чинова, написао Борко Брђанин (непознати писац); 2. „Б. посева“, позоришна игра у 3 чина, написао Златан (псеудоним); и

3. „Слобода или матер дробљачке раје“ у 4 чина, од непознатог писца.

За оцјену тих позоришних дјела умољавају се чланови Милан А. Јовановић и Стеван Милованов.

Непознати писац шаље за „Љетопис“ и награду низ пјесама с натписом: „Амозанке“.

Издаје се на оцјену члану дру Милану Савићу.

Светозар Мапојловић у Бечу шаље на оцјену своје пјесме с натписом: „Шарперне птице“.

Издаје се на оцјену члану дру Милану Савићу.

Г. В. Т. у Биограду шаље на оцјену и за награду своју приповиједку са села: „Промјена сиротињске куће“.

Издаје се на оцјену Стевану Лекићу Коста Ђ. Никелић у Липисци шаље за „Љетопис“ и награду рукописе с натписом: „Дисциплина природних посљедица“.

Издаје се на оцјену А. Варађанину. Насљедици пок. Атанасија Николића из Биограда, по жељи преједника друштвеног, шаљу списак позоришних дјела Атанасија Николића, која још нијесу штампана.

Узима се на знање, и оставља се члану М. Савићу, да тај списак прегледа.

На молбу Јована Пецаковића јувенира у Д. Тузли, да „Матица“ откупи и изда „све списе пок. зета му Јокема Новића Оточанина“, одлучује се, да се издавање тих списа не може примити, пошто „Матица“ нема довољних средстава за то.

Члан Стеван Милованов јавља, да је прегледао расправу петомаца Јовановићеве закладе техничара Ивана Арновљевића с натписом: „Физикална анализа цементног малтера“ и казује, да је та расправа врло слабо и невршно израђена, тако, да нема никакве вриједности.

Према том мишљењу опомиње се споменути петомац, да у напредак озбиљније и марљивије пише своје петомачке расправе.

Браћа Јовановићи, књижари у Панчеву, враћају патраг рукописе пок. Јована Стерије Поповића, и захваљују на љубави и повјерењу, које им је „Матица“ указала тиме, што им је уступила те рукописе на употребу.

Браћа им се потврда, коју су издали о примању тих рукописа.

На молбу Моје Медића враћа му се оцјена чланка М. Петровића „Српјемско вино“.

Осим тога прегледане су свједоче петомаца оних етицидских заклада, које стоје под управом онога друштва и обављене (?! Зар и „Матица“ — обавља? А. хвала Богу, јели икоји члан књижевног одбора „Матице Српске“ спозором прочита књижицу Ј. Ђонковића „Из науке о језику?“ — Ур. „Гл Цр“) су неке ствари административне природе.

ЧИТУЉА

+

У кратки размак времена одлећене нам из наручја још два анђелца — невишцета:

Први 27 фебруара ов. г. **ВЕЛИША**, од 14 мјесеци, после подужег боловања — отиде да потражи своја прије њега два преминула брата, раставивши се са својим старијим братом **ПЛИЛОМ**.

Ваш кад срце родитељско бјеше мало олакшало испод силног терета жалости, кад бјеше мајка покловила сву своју љубав и његу своме јединцу; кад отац налазаше у њему утјеху свога радовања — утјеху нам смрти трогодишњег **Плију**, оставивши оца и мајку, да ту же и уздишцу, растајући се за навјек са својим сином, полажући у гроб материнско радовање и утјеху.

Овим путем од свег срца благодаримо овдашњем грађанству и многобројном свијету обојег пола, који попатрине до вјечног дома нашег сина, те тим у неколико олакшаше бол наш.

Цетиње, 25 марта 1890.

Ожалошћени:

Никола Јовановић отац, Софија мајка, Катарина сестра од стрица, и остала родбина.

Манда Милова Војводића, потље двадесет дневног тешког боловања, пресели се у вјечног 19. ов. мјесеца у својој шездесет осмој години, а у доста јаком животу.

Она је имала више дјеце од које више своје шест синова наоружана и од њих у потоње ратове изгуби два сина: Филипа средњег у 29. год. и најмлађег Богдана у 18. год. а најстарији син Стеван бивши Перјаник, умрије у Грчкој држави у 48. год. 1887. год. Имала је више своје браће, од које потље себе остави В. Петра Вујовића.

Тако ријетка душа је за живота изгубила и жалости својела, али опет потље себе остави три сина, четири снахе и петнаест унукади, десет мушких и пет женских. Да је она била ријетка женска због

